

Rastî û wergirnameya radestkirinê

Ev e rastî.

Ne rastiyeke bi qat û gerdembend, ji wan ên ku bi muzîkeke giran tên televîzyonê. Ya min rastiyeke e bi pêlavên qetiyayî, bi bêhna kurt, û bi nameyekê di destê xwe de girtî. Rastiyeke ku di kolanên asayî de meşiyaye, di nav zerfên asayî de, di nav mor, navnîşan û pencereyên girtî de.

Name ji Papa re hat radestkirin.

Û li vir tiştek ji bo zêdekirinê nemaye, ji bilî belgeyê. Wergirnameya radestkirinê li wir e, bêdeng û rast, wek ku tiştên ne hewceyî qêrînê li wir dimînin. Dibêje ku name gihîşt. Dibêje ku kesekî ew wergirt. Dibêje ku ji wê kêliyê û pê ve, kes nikare êdî xwe wisa nîşan bide ku name qet nehatiye şandin.

Wergirname ne tenê perçeyek kaxez e. Ew biryareke biçûk e li dijî bêalîbûnê. Ew belge ye ku gumanê ji rastiyeke vediqetîne. Berê nameyek hebû. Piştî nameyek heye ku gihîştîye cihê xwe.

Ji ber vê yekê ez wê nîşanî cîhanê didim.

Ne ji ber pozbilindiyê. Ne ji bo ku dengê derxim. Ne ji bo ku kiryarekê bikim madalya. Ez wê nîşan didim ji ber ku hin rastî, heke di çekmeceyekê de girtî bimînin, hema hema dibin derew. Û ez naxwazim vê çîrokê yê din vebêjin, xwar bikin, wê bikin gotegoteke derbasbûyî an tiştekî ecêb ku were jibîrkirin.

Name ji min derket, lê êdî tenê ne ya min e. Dûrahî derbas kir, gihîşt kesê ku jê re hatibû nivîsandin, û şopek hişt. Şopeke berbiçav, ya ku tê piştrastkirin, ya ku bi hejandina milan nayê jêbirin.

Ji ber vê, bila cîhan bizane ku min nivîsî.

Bila cîhan bizane ku name hat radestkirin.

Bila cîhan bizane ku carinan rastî bi bilûr û def nayê. Di zerfê de tê. Hêdî li derî dixê. Bi wergirnameyekê tê tomarkirin. Û paşê li wir dimîne, li ber

çavên herkesî, li benda kesekî ku wêrekiya xwendina wê hebe.

Ev agahdariya min a ji cîhanê re ye: nameya ji Papa re hat radestkirin. Û bi wê re berpirsiyarî jî hat, ku em xwe wisa nîşan nedin ku tiştek neqewimiye.

Wergirname hindik dibêje.

Lê her tiştî dibêje.

Ferdinando